

A Fővárosi Ítéltábla a Trinn Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) és a vele együttműködésben dr. Metzinger Péter ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a Dr. Gurbi Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2018. február 1. napján kelt, 9.G.44.983/2015/32. számú ítélete ellen, az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán, a 2018. október 10. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság felhívására a Magyar Állam javára fizessen meg 465.300 (Négyszázhatvanötezer-háromszáz) forint elsőfokú feljegyzett eljárási illetéket, és az alperesnek 15 napon belül 400.000 (Négyszázezer) forint + áfa ügyvédi költséget, valamint 668.400 (Hatszázhatvannyolcezer-négyszáz) forint másodfokú feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, és az alperesnek 15 napon belül 200.000 (Kétszázezer) forint + áfa másodfokú ügyvédi költséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperes eladóként az alperessel mint vevővel 2013-tól olyan adásvételi szerződéseket kötött, amelyeknek tárgya a **... Kft.** (a továbbiakban: **... Kft.**) által kibocsátott **...**, **...** és **...** elnevezésű kötvények vásárlása volt. A kötvényvásárlási szerződések alapján a feltüntetett lejáratú idővel a **...** kötvények tulajdonosa lett az alperes. A felperes visszavásárlási kötelezettsége a kötvények lejáratú ideje szerint állt volna be. A 2015. március 6-án a reggeli órákban elhangzott rádióinterjú tartalma alapján az alperes a kötvényei eladása mellett döntött, így a két ügyletet az alperes lánya - aki a felperes cégcsoportjának kommunikációs vezetője - az alperes képviselőjében fellépve a felperesnél bejelentette akként, hogy az alperes írásban kinyilvánította, hogy mit szeretne visszaváltani, majd 2015. március 6-án, a déli órákban az alperes leánya a felperesi, ügyintézésre és képviselőre jogosult alkalmazott részére történő rögzítés céljából továbbadta kollégájának. Az alperes által kézzel írt nyilatkozatban megnevezte a visszaváltani kért kötvényeket, illetőleg a felperes honlapján közzétett adat szerint az aznapi visszavételi árfolyam számításával kimutatott összeget. **X.Y.**, a felperesi back-office vezető

alkalmazottja képviselte a felperest azoknál az ügyleteknél, amelyek a belső dolgozók, családtagjaik, a VIP ügyfelek részvételével jöttek létre. **X.Y.** az ügylet rögzítésére megbízással rendelkezett mint mindenkori back-office vezető. A belső ügyfelekkel történő ügyintézés pedig szokásjog alapján zajlott, az ezen ügyletekre vonatkozó szabályzat megszövegezése ekkor folyamatban volt. Az alperes ajánlatát 2015. március 8-án elfogadták és rögzítették. 2015. március 6-ai keltezéssel írásba foglalták az adásvételi szerződést, amely értelmében a felperes visszavásárolta az alperestől a ... elnevezésű, névre szóló, 1.450.000 forint névértékű kötvényt az irányadó árfolyamon számolva 1.446.192 forint vételárért, a ... elnevezésű, névre szóló, 1.600.000 forint névértékű kötvényt az irányadó árfolyamon számolva 1.495.017 forint vételárért és a ... elnevezésű, névre szóló, 4.500.000 forint névértékű kötvényt az irányadó árfolyamon számolva 4.937.642 forint vételárért. A pénzügyi teljesítések időpontjaként 2015. március 6. került megjelölésre. A megkötött szerződéseken csakis az alperes aláírása szerepelt. 2015. március 9-i utalással a felperes 7.754.948 forintot fizetett meg az alperesnek a vételár-fizetési kötelezettség teljesítéseként.

A Magyar Nemzeti Bank (a továbbiakban: MNB) 2015. március 9-én meghozott végzésével a felperesnek mint befektetési vállalkozásnak a befektetési szolgáltatási tevékenységek és kiegészítő szolgáltatások, valamint árutőzsdei szolgáltatások nyújtására korábban megadott engedélyét felfüggesztette. A felperessel szemben folyt vizsgálat addigi megállapítása szerint 220-230 milliárd forint értékű kötvényt tartott nyilván a befektetési vállalkozás, de csak mintegy 52-53 milliárd forint értékű kötvény volt megkeletkeztetett a **K Zrt.**-nél, míg megközelítőleg 160.000.000.000 forint névértékű kötvény nem volt megkeletkeztetett, csakis a befektetési vállalkozás nyilvántartásában szerepelt. 2015. március 9-én a ... **Kft.** bejelentette az öncsődjét. 2015. március 10-i végzésével az MNB az ellenőrzési eljárást lezáró döntés meghozataláig a felpereshez felügyeleti biztосként rendelte ki a **P Kft.**-t, amely felügyeleti biztos a befektetési vállalkozás vezető testületének teljes jogkörét gyakorolta. A felperes felszámolását 2015. április 22-i közzétételi időponttal rendelték el azzal, hogy a bíróság által kijelölt felszámoló a **P Kft.** volt.

A felperes a 2015. augusztus 17-én előterjesztett, majd 2017. június 14-én módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a fenti számú kötvények vonatkozásában az adásvételi szerződés nem jött létre.

Jogkövetkezményként a felelős őrzés szabályai szerint kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 7.754.948 forint, valamint ennek 2015. április 23. napjától a kifizetés napjáig járó, a hatályban volt és alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésében foglaltak szerinti kamatmérték megfizetésére a felperesi, az ... **Banknál** vezetett-..... számú bankszámlára történő átutalással. Kérte ezen felül a felperes saját kötelezését arra, hogy az átutalás felperesi bankszámlán történő jóváírását követően azonnal transzferáljon az alperes által megadott értékpapír-számlára 53 darab, ... megnevezésű, ... azonosítószámú értékpapírt, továbbá 22 darab ... megnevezésű, ... azonosítószámú értékpapírt, továbbá 115 darab ... megnevezésű, ... azonosítószámú értékpapírt. Kérte ezen felül annak megállapítását, hogy az alperesnek 5.882.836 forint követelése áll fenn a felperessel szemben, amelyet a felperesi felszámolónak történő bejelentés útján, a Csődtörvény rendelkezései szerint, hitelezői igényként érvényesíthet.

Ehhez képest másodlagosan előadott kérelme a fenti számú kötvények vonatkozásában létrejött adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítására irányult. Az érvénytelenség megállapítása iránti kérelmét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés c) pontjára alapította. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként pedig az eredeti állapot helyreállítását kérte, a fentivel egyező tartalmú kérelmet előterjesztve a Cstv. 40. § (1a) bekezdése alapján.

További vagylagos keresete a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján történő visszatérítési igény volt. Az

ezen, utóbbi jogalap tekintetében a jogkövetkezmény iránti kérelmét ugyancsak a fenti tartalommal terjesztette elő.

Az elsődleges kereseti kérelme körében hivatkozott arra, hogy felperesi részről az ügylet jóváhagyása nem történt meg, illetőleg e körben állította, hogy az ügyintéző **X.Y.** a felperes képviselőjére nem volt jogosult, ezért ügyleti akaratot nem fejezhetett ki. Ehhez képest másodlagos hivatkozásként azt adta elő, ha a szerződés létre is jött, úgy a szerződés valótlan dátumozása jogszabályba ütközik, és emiatt ez a körülmény semmisséget eredményez.

Az érvénytelenség megállapítása iránti, a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja történő megtámadásra alapított kereseti kérelme kapcsán elsősorban arra hivatkozott, hogy a felszámoló által a megtámadhatóság okáról történő tudomásszerzés időpontja figyelembevételével a keresetindítása nem elkésztett, igényét a bíróság előtt érvényesítheti. Hivatkozott arra, hogy az értékpapír alapján az alperest megillető követelésre tekintettel az alperes az adott ügylet kapcsán ténylegesen hitelezőnek minősül, ezért a megtámadási kereset indításának ezen feltétele is fennáll. Az adott ügyletek következtében az alperes előnyhöz jutott a felperes egyéb hitelezőiéhez, azokhoz képest, akik az utolsó pillanatban a pénzüket nem vették ki. Hangsúlyozta azt, hogy a támadott szerződések megkötésére akkor került sor, amikor ismertté vált a kötvények kibocsátójának és forgalmazójának ekkor már fennálló fizetésektelen helyzete. Hivatkozott arra, hogy a befektetési szolgáltató visszavásárlási kötelezettsége ezen időpontban még nem állt fenn, az csak később állt volna be. Utalt a felperesi tevékenységet záró mérleg adataira és arra a körülményre, hogy ezen adatokból kitűnően a hitelezői igények teljes mértékben térülése kizárt. Állította, hogy az ügylet folytán olyan ellenértékhez jutott az alperes, amely kétes értékűnek mondható kötvényekre vonatkozóan lett megfizetve. Ennek kapcsán előadta, hogy a **K Zrt.**-nél nyilvántartott, illetőleg a felperes ...-rendszerében kimutatott kötvények számát összevetve sorozatonként megállapítható az, hogy az adásvételekkel érintett sorozat tekintetében a valós és a fiktív kötvények aránya mennyi; ez alapján a ... számú kötvény esetében a valós kötvények aránya 36,81%, a ... számú kötvény esetében a valós kötvények aránya 13,76%, míg a ... számú kötvény esetében a valós kötvények aránya 25,68%. Ennek kapcsán hivatkozott a 2016. március 24-i, a **C Kft.** által készített szakértői véleményre, amely kötvénysorozatonként a nyilvántartott kötvények darabszámának vizsgálatára irányult.

A Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapított, szolgáltatás visszakövetelése iránti kérelme kapcsán a felperes ugyancsak hivatkozott az alperesi hitelező előnyben részesítésére a többi hitelezővel szemben, figyelemmel arra, hogy valamennyi hitelezői igénye nem térülhet, illetőleg hivatkozott arra, hogy rendes gazdálkodásnak a meg nem keletkeztetett, fiktív kötvényekkel való kereskedés semmiképpen sem minősülhet. Emellett semmilyen reális gazdasági és pénzügyi indoka nem volt annak, hogy a felperes a kötvényeket a lejáratú időhöz képest korábban visszavásárolja. Állította, hogy a szerződő feleknek ezen időpontban nyilvánvalóan tudomásuk volt azon körülményről, hogy a kötvények jelentős része fiktív és ekként értéktelen.

A felperes nem tette vitássá azon kötelezettségét, hogy az átutalással egyidejűleg a fentiek szerinti arányban valós kötvények transzferálására köteles, míg a meg nem keletkeztetett kötvények vonatkozásában az alperes vele szemben hitelezői igényt jelenthet be.

Az alperes érdemi ellenkérelme a felperesi kereset elutasítására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult. Kérte az alperes a felperest a perköltségei megfizetésére kötelezni.

Védekezésében hivatkozott arra, hogy a szerződés létrejött, a felek az erre vonatkozó akaratukat kinyilvánították, illetőleg az alperes e vonatkozásban egyértelműen megtette a lényeges elemekre kiterjedő akaratnyilatkozatát, amit a felperesi részről az arra jogosult elfogadott, jóváhagyott.

A másodlagosan megjelölt kereseti kérelem kapcsán az alperes arra hivatkozott, hogy a felperes az igényét az adott ügyletről való tudomásszerzést követő 90 napon túl érvényesíti, ezért elévülési kifogást terjesztett elő. Ennek kapcsán utalt arra a körülményre is, hogy a felügyeleti eljárásban ténylegesen eljáró szerv megegyezik a felszámolási eljárásban kirendelt felszámoló szervezettel.

Hivatkozott a felperesnek mind a Cstv. 40. § (1) bekezdés c), mind a 40. § (2) bekezdésére alapított

kérelme kapcsán arra, hogy az alperes hitelezőnek nem minősül. E vonatkozásban rámutatott, hogy a kötvények kibocsátója a ... **Kft.**, így az alperesnek vele szemben állhat fenn pénzkövetelése, míg a felperessel közvetlen jogviszonyban nincs, a felperes csupán az értékpapír-forgalmazója. Állítása szerint a felperes által gyakorolni kívánt megtámadási jog, illetőleg az ellenérték visszakövetelése joggal való visszaélést valósít meg azáltal, hogy a felperes nem minden, a kötvényeket az adott időszakban eladó kötvénytulajdonossal szemben lép fel, illetőleg e körben utalt arra, hogy az ebben az időszakban állami szervek is visszavásároltattak kötvényeket. Előadta, hogy nem részesült előnyben az egyéb hitelezőhöz képest. E körben pedig utalt arra, hogy a felperes nem jelölte meg, hogy kikkel szemben, milyen hitelezői körrel szemben részesülne előnyben, és megjegyezte, hogy a felperes egyes hitelezőkkel szemben nem lép fel, így ezen hitelezőköz képest előnyben hitelezői minősége fennállta esetén sem részesülne. Hivatkozott rá, hogy a tevékenység részleges felfüggesztésére csupán 2015. március 9-i dátummal került sor, ugyanakkor ennek közzététele 2015. március 10-én történt meg, addig jogosult volt az adott ügylet megkötésére a felperes.

A Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján érvényesített követeléssel kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy az adott ügylet a rendes gazdálkodás körébe tartozik; az értékpapír vásárlása mindenképpen ilyennek minősül, illetőleg e körben hangsúlyozta, hogy a jogviszony jellege, nem pedig a konkrét jogviszony tényleges tartalma bír jelentőséggel ennek megítélésénél.

A felperes által kért jogkövetkezmény, az eredeti állapot felperes által előadottak szerinti helyreállítása egyrészt nem lehetséges, figyelemmel arra, hogy a felperes által visszavásárolt kötvények ténylegesen nincsenek meg. Ennek kapcsán előadta, hogy tudomása szerint értékesítésre kerültek a vétel napján, a továbbértékesítés pedig a „... ..” társaság részére történt meg. Másrészt a meg nem keletkeztetett kötvények tekintetében az eredeti állapot helyreállítására nincs lehetőség. Végül hivatkozott arra, hogy az ezen visszatérítéssel az alperes rovására a felperes vagyoni előnyt szerezne, figyelemmel arra, hogy a kötvények korábbi megvétele során a tényleges összeg vételárként részéről megfizetésre került, míg a visszafizetéssel csupán értéktelen, illetőleg fiktív kötvényekhez juthatna az alperes. Utalt arra is, hogy az érvényessé nyilvánítás módját ellenzi, illetőleg állította, hogy az érvénytelenség oka megszűnt, ennek kapcsán pedig hivatkozott a többi hitelező kárrendezésben történő részvételére, illetőleg az ott történt kifizetésekre. A felperes által előadott arányosítást vitássá tette, a megkeletkeztetett és a meg nem keletkeztetett kötvények vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság a 2018. február 1-jén kelt, 9.G.44.983/2015/32. szám alatti ítéletével akként rendelkezett, hogy a felperes megtámadási nyilatkozatával érvénytelenített, 2015. március 6-i keltezéssel írásba foglalt, ... elnevezésű, névre szóló, 1.450.000 forint névértékű kötvény adásvételére az irányadó árfolyamon számolva 1.446.192 forint vételár ellenében; a ... elnevezésű, névre szóló, 1.600.000 forint névértékű kötvény adásvételére az irányadó árfolyamon számolva 1.495.017 forint vételár ellenében; a ... elnevezésű, névre szóló, 4.500.000 forint névértékű kötvény adásvételére az irányadó árfolyamon számolva 4.937.642 forint vételár ellenében megkötött adásvételi szerződések alapján, az eredeti állapot helyreállításaként kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.754.948 forintot és ennek 2015. április 23-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Akként rendelkezett, hogy a felperes a megítélt összeg megfizetésével egyidejűleg köteles transzferálni az alperes értékpapír-számlájára 53 darab ... megnevezésű értékpapírt, 22 darab ... megnevezésű értékpapírt, továbbá 115 darab ... megnevezésű értékpapírt. Megállapította, hogy az alperest a felperessel szemben 5.882.836 forint pénzkövetelés joga illeti meg, amelyet a felszámolóhoz címzett bejelentéssel, hitelezői igényként érvényesíthet. Kötelezte az alperest a felperes részére 15 napon belül 492.440 forint perköltség megfizetésére, valamint kötelezte az alperest, hogy az állam javára - külön felhívásra - fizessen meg 465.300 forint eljárási illetéket.

Az ítélet a ténymegállapítások alapjaként utalt **M.Cs.E., B.Gy. és X.Y.** tanúkenti meghallgatására, illetőleg a perhez csatolt okiratokra. Az első fokon eljáró bíróság a tanúvallomásokra alapozva rögzítette, hogy a felek minden lényeges kérdésben megállapodtak, illetőleg az érintett ügylethez hasonlóan számos ügylet is azonos módon jött létre. A nyilvántartási rendszerben rögzítéssel a szerződés létrejötnék minősül. A szerződés tartalmát pedig az alperes megbízása határozta meg teljes mértékben, mégpedig 2015. március 6-i joggyakorlási dátummal rögzítetten.

A szerződés érvénytelenségére alapított, illetőleg a Cstv. 40. § (2) bekezdés alapján történő igényérvényesítéssel kapcsolatosan megállapította, hogy a 90 napos, elévülési jellegű határidő kezdő időpontjának azt az időpontot kell tekinteni, amikor a felszámoló az érintett szerződés, a szolgáltatás és egyéb releváns körülmények ismerete alapján abba a helyzetbe kerül, hogy a szerződés megtámadhatóságát vagy a szolgáltatás visszakövetelhetőségét felismerhette, illetőleg az erre alapot szolgáló okokról tudomást szerezhetett. Utalt arra, hogy nemcsak magáról a jogügyletről vagy szolgáltatásról, hanem azok, az adott hitelezőt a vele egy rangsorba tartozó hitelezőkhöz képest előnyben részesítő jellegéről, valamint arról is ismeretekkel kell rendelkeznie a jogérvényesítéshez a felszámolónak, hogy a szolgáltatás a rendes gazdálkodás körén kívül esik. Az adós felügyeleti biztosának feladatköre a felszámoló feladatkörétől eltért, és a felszámoló szervezet a felszámolás kezdő időpontjában ezért a visszakövetelhető szolgáltatásokról és megtámadható ügyletekről tudomást nem szerezhetett. 2015. május 20-án állapította meg azt az időpontot, amely előtt a felszámoló nem volt abban a helyzetben, hogy a perindításról dönthessen.

Megállapította továbbá, hogy az alperes hitelezőnek minősül az adós társasággal szemben, hiszen a társasági vagyont terhelő követeléssel rendelkezett, és a felszámolási vagyonná válás folyamatában jutott hozzá az adós vagyonának egy részéhez.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerinti kereset kapcsán rögzítette, hogy a felek szándékának jelentősége az érvényesített jog megítélésénél nem bír jelentőséggel, illetőleg ennek kapcsán utalt arra, hogy a fizetéseképtelen helyzetben lévő felperes úgy kötötte meg az alperessel a szerződését, hogy több ezer további hitelező ugyanilyen tartalmú és eredményű szerződéssel a később felszámolási vagyonná váló társasági vagyonból nem részesülhetett. Kifejtette, hogy a hitelező előnyben részesítése az összhitelező-védelmi jog jelentéséhez képest értelmezendő, és a hitelező előnyben részesítését eredményezi, ha a többi hitelezőhöz képest a többi hitelezőt megelőzve jut követeléséhez olyan vagyonrész terhére, amely valamennyi hitelező követelésének fedezetéül szolgál.

Megállapította, hogy a lejárat előtti visszavásárlás nem minősülhet a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak, figyelemmel a szerződéskötés körülményeire, illetőleg a fiktív kötvényekre vonatkozó jogátruházás tényére is.

A felperes által kért jogkövetkezmény kapcsán kifejtette, hogy az alperes hátrányára a megtámadás eredményeként a törvényes rendelkezéssel is védett egyensúly nem bomlik meg, mivel az alperes a többi hitelező mellett, az azonos ranghelyen lévőkkel egy sorban követelheti a hitelezői igénye kielégítését. A szerződés érvényessé nyilvánításának az alperes kérelmével egyezően nem volt helye, mivel az teljesíthetetlen a szerződésnek a meg nem keletkeztetett kötvényeket érintő részében. A felperes pedig az alperes rovására a megtámadás jogkövetkezményeinek alkalmazásakor vagyoni előnyhöz nem jut, a megtámadás jogkövetkezményeinek alkalmazásával a hitelező alperes a pénzkövetelés iránti jogát érvényesítheti a felperessel szembeni felszámolási eljárásban, ide értve a valós és létező kötvények kiadását, illetve a nem létező kötvények miatt a károsodás megszüntetésének követelését illető kötelmi jogát. A keresettel egyezően rendelkezett a kötelmi jogi érvénytelenség igazolt jogi ténye alapján az érvénytelenség jogkövetkezményeiről.

Az ítélettel szemben az alperes fellebbezést jelentett be, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását kérte a felperesi kereset elutasításával; másodsorban kérte az ítélet hatályon kívül helyezését az elsőfokú bíróságnak újabb tárgyalásra, illetőleg újabb határozat meghozatalára történő

utasításával.

Az alperes kifejtette, hogy az első fokon eljáró bíróság nem tett eleget a tényállás-rögzítési és indokolási kötelezettségének, az ítéleti tényállás valótlan megállapításokat rögzít, az ítélet alapjául szolgáló indokok jogszabályi utalásokat nem tartalmaznak, illetőleg az alperesi védekezést jelentős részben mellőzte a bíróság. Az alperes utalt arra az elsőfokú bíróság által valótlanul figyelembe vett nyilatkozataira, hogy az előrehozott esedékesség tényét vitatta. Téves tényrögzítésként hívta fel a figyelmet arra, hogy a felügyeleti biztos személye a felszámolóéval azonos lenne. Állította, hogy a fizetéseképtelenségi helyzetet az ítélet különösebb vizsgálat nélkül rögzítette a felperes esetében. Nem vette figyelembe az első fokon eljáró bíróság azon hivatkozását, amely szerint a kötvényeket a felperes tovább értékesítette, így a felszámolási vagy a szerződések következtében nem csökkent. Utalt arra az indokolási kötelezettség megsértése kapcsán, hogy az elsőfokú bíróság megállapításaiból nem derül ki, hogy melyik felperesi keresetet találta megalapozottnak; az első fokon eljáró bíróság tény- és jogkérdéseket mindkét tényállásból, mind a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja, mind a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján érvényesített kereset kapcsán együttesen vizsgált. Emellett az ítélet indokolása nem tér ki a fenti jogszabályhelyekben megkövetelt egyes tényállási elemek meglétére, avagy meg nem létére.

Fenntartotta az elkésztettség kapcsán tett elévülési kifogását hivatkozván arra, hogy a felperes e tekintetben bizonyítást nem indítványozott, így a felszámoló későbbi tudomásszerzése nem igazolt. Ezzel szemben 2015. április 17-én egyértelmű volt az, hogy a felperes az ügyfeleivel nem tud elszámolni, és kártérítés válik szükségessé. Hivatkozott ezzel kapcsolatosan a felszámoló lehetőségére a saját munkaszervezetének igénybevétele mellett a további polgári jogviszonyok létesítésére, amely segítségére volt az iratanyag felmérésében.

Fenntartotta azon álláspontját, miszerint az alperes a felperes vonatkozásában hitelezőnek nem minősül, és e vonatkozásban utalt a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény (Tpt.) 17. § (2) bekezdésére, hogy csupán az e szerinti, a nyilvános forgalomba hozatal szabályai megsértése miatti egyetemleges kártérítési felelőssége alapján lehet követelése a felperessel szemben. Mivel azonban a károsodás nem következett be, esedékesség hiányában nem minősül a felperes hitelezőjének.

Hivatkozott arra, hogy a Cstv. 40. § (2) bekezdésének alkalmazása kizárt, mivel a törvényszék megállapítása alapján is szerződésről, nem pedig szolgáltatás nyújtásáról van szó.

Fenntartotta, hogy az alperes nem részesült előnyben a többi hitelezőhöz képest, illetőleg utalt arra, hogy a felperes e vonatkozásban nem fejtette ki, mely hitelezőkhöz képest és mennyivel nagyobb összeghez jutott. Előadta, hogy a visszavásárlási szerződésekre tekintettel már nincs lehetősége, hogy a lejárt jogvesztő határidőre is figyelemmel kártérítési igényét bejelentse, így az adott összeg felperes részére történő visszafizetése esetén a kára megtérülni nem fog. E kárát pedig valószínűleg bűncselekmény elkövetésével okozták. Az eredeti szerződés alapján az ellenértéket megfizette, azonban részére nem létező kötvények kerültek értékesítésre; ilyen módon a visszafizetéssel éppen, hogy az eredeti állapot állt helyre. Fenntartotta azon állítását, miszerint az értékpapírok kereskedelme értelemszerűen beletartozik a felperes rendes gazdálkodása körébe; a lejárat előtti kereskedés úgyszintén így minősül, a másodlagos piac lényege. Hivatkozott arra, hogy a felperes által előadott arányosítást vitássá tette, a megkeletkeztetett és a meg nem keletkeztetett kötvények vonatkozásában, amelyre az első fokon eljáró bíróság nem volt tekintettel.

A jogkövetkezmények tekintetében utalt arra, hogy az eredményes megtámadás esetén a 2013. évi V. törvény (Ptk.) érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni, beleértve az eredeti állapot helyreállításának korlátait a kárveszély átszállása, az alperesi kárrendezési igényre vonatkozó jogvesztés, az érvénytelenség okának részbeni megszűnése, illetőleg a felperesi felróható magatartás, valamint a kárt okozó cselekmény bűncselekmény jellege kapcsán, amelyet az első fokon eljáró bíróság nem vizsgált.

A felperes csatlakozó fellebbezésnek nevezett - a tartalma szerint fellebbezésnek minősülő -

nyilatkozatában kérte az ítéleti rendelkezések megváltoztatását az eredeti állapot helyreállítása esetében szabott határidő tekintetében. Hivatkozott arra, hogy indokolatlan a teljes alperesi teljesítést a valódi kötvények egyidejű transzferálásához kötni, mivel csupán a valós kötvényekre eső arányban szükséges az ilyen alperesi fizetési kötelezettség. Kérte az elsőfokú ítélet rendelkező részét a teljesítési határidőket illetően akként megváltoztatni, hogy az alperes az eredeti állapot helyreállításaként köteles tizenöt napon belül megfizetni a felperesnek 5.882.836 forintot és ennek 2015. április 23-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Ezen felül kérte kötelezni a felperes javára 1.872.112 forint és ennek 2015. április 23-tól a kifizetés napjáig járó, fentiek szerinti kamatának megfizetésére akként, hogy a felperes ezen, 1.872.112 forint és késedelmi kamatai megfizetésével egyidejűleg köteles az alperes által megadott értékpapírszámlára az ítéletben is megjelölt kötvények transzferálására.

A felperes ezen felül fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be, amelyben kérte az elsőfokú ítéletet a fentiekben túl helybenhagyni. Ennek indokaként előadta, hogy a tényállásbeli esetleges pontatlanságok az ügy érdemére kihatással nincsenek, azok nem képezik a hivatkozott jogszabályhelyek tényállási elemeinek részét. Az egyes, ítéletben foglalt tényállítások kapcsán előadta, hogy valóban a ... **Kft.** volt a kibocsátó, akit a fizetési kötelezettség terhelt, így a felperes ennek ellenére vásárolta vissza a szerződésekkel érintett kötvényeket. Erre jogi kötelezettsége nem volt, illetőleg az alperesnek sem volt joga a kötvények értékesítésére, hanem az csupán a kötvények lejártakor nyílt volna meg. Álláspontja szerint bizonyítást nyert, miszerint a felperes a szerződések megkötésekor fizetéseképtelen volt. Utalt arra, hogy a kötvények alperes által állított továbbértékesítése közömbös, ugyanakkor a dematerializált értékpapírok természeténél fogva ez jogilag nem is lenne értelmezhető. Hivatkozott arra, a dematerializált jelleg folytán nem lehet követni, hogy vajon a harmadik személynek értékesített kötvények egyedileg azonosak-e a korábban az alperes által vásárolt kötvényekkel. Kifejtette álláspontját a fiktív kötvények mibenléte, illetve természete kapcsán, kitérve az arány kimutathatóságára, illetőleg arra a tényre, hogy a felperesi ügyfelek között nem tehető sem ténylegesen, sem jogilag különbség a ...-rendszerben vezetett értékpapírszámlái, illetőleg az azokon nyilvántartott adatok esetleges fiktivitása kapcsán; az ott nyilvántartott adatok ugyanolyan arányban vonatkoznak a valós és a fiktív kötvényekre. Ennek kapcsán utalt arra is, hogy a fiktív kötvénnyről kiállított értékpapírszámla értelemszerűen nem bizonyíthatja a nem létező kötvény létezését. Nyomatékosította, hogy az alperes a felperes hitelezője volt a támadott szerződések megkötésekor, mivel az értékpapír számláján nyilvántartott adatok nem mindegyike vonatkozott valódi kötvényekre, ezért a felperes nem lett volna képes az alperes részére valamennyi kötvény kiadására, így a felperes kártérítési kötelezettséggel tartozott az alperes felé, függetlenül attól, hogy erről az alperes tudott-e. Fenntartotta azon álláspontját, miszerint az adott hitelező előnyben részesítése megvalósul, figyelemmel az alperessel egy tekintet alá eső hitelezők érdekeinek sérelmére, akik a kötvényeik eladása hiányában nem fognak hozzájutni a nyilvántartott kötvények nominális értékének 100%-ához. Az előnyben részesülés önmagában az összeg azonnali elnyerése által is megvalósul, de azért is, mivel a felszámolási vagyronra tekintettel a teljes térülés egyébként kizárt. Azon felperesi hitelezőkkel kell összevetni az alperest, akik a felperes felfüggesztése előtt nem adták el kötvényeiket a felperesnek. Fenntartotta azon hivatkozását, amely szerint a kötvények forgalmazása valóban a rendes gazdálkodás körébe esik, azonban a fiktív kötvények adásvétele nem tarthat ide, illetőleg nem tarthat ide a visszamenőleges teljesítéssel, visszadátumozott irat alapján történő teljesítés. Utalt arra az alperes kárára történő gazdagodás kapcsán tett állítás tekintetében, hogy az alperes kárrendezési igény érvényesítése helyett inkább a támadott ügyletet kötötte meg, ezáltal pedig vállalta annak kockázatát, hogy a kárrendezésben később esetleg nem vehet részt.

A Fővárosi Ítéltábla az alperesi fellebbezést alaposnak, míg a felperesi fellebbezést megalapozatlannak találta az alábbiak szerint:

A 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 6. a) pontjában kifejtettekkel összhangban elsődlegesen a szerződés létrejöttére alapított kereset vizsgálata volt szükségszerű.

A Fővárosi Ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság azon megállapításait, amelyek a szerződéses akarat kinyilvánítására, a lényeges kérdésekben való megállapodás megtörténteire vonatkoznak. Ezen túlmenően az alábbiakra mutat rá:

A Ptk. 6:63. § (1) bekezdése értelmében a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre, míg a (2) bekezdése értelmében a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges és a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges.

A Ptk. 6:4. §-a szerint a jognyilatkozat szóban, írásban vagy ráutaló magatartással is tehető.

A Ptk. 6:11. § (1) bekezdése értelmében, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, más személy útján is lehet jognyilatkozatot tenni. A képviselő által megtett jognyilatkozat közvetlenül a képviseltet jogosítja és kötelezi.

A nem vitatott alperesi tényállítás szerint az alperes a maga részéről a szándéknyilatkozatát megtette személyesen és meghatalmazottja útján is, amely szándéknyilatkozat kiterjedt az ügylet lényeges elemeire, illetőleg ezen nyilatkozatát írásbeli magánokiratba is foglalta. Mindezen felül X.Y. tanúkénti meghallgatásából kitűnik, hogy X.Y. az ilyen szándéknyilatkozatoknak a felperesi rendszerben történő rögzítésére felhatalmazással rendelkezett. A tanúvallomás szerint a nyilvántartási rendszerben rögzítéssel a szerződések létrejöttek, illetve az ügyfél által adott megbízást a ... Zrt. nem utasíthatta vissza.

Az alperes által csatolt Üzletszabályzat 12.3.1. pontja értelmében a szerződés megkötésére, megbízás adására a társaság ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségeiben, valamint a Társaság által működtetett egyéb értékesítési és a jelen szabályzatban meghatározott elektronikus felületen és csatornák útján kerülhet sor. A 12.3.2. pont értelmében a Társaság a szerződést az Üzletszabályzat által előírt módon írásban vagy írásban kötött keretszerződés alapján elektronikus úton rögzíti. A 12.4.3.6. pont szerint a Társaság alkalmazottja visszaigazolja az ügyfél által adott megbízás elfogadását, a szerződés megkötését. Az ajánlat és a visszaigazolás közti eltérést az ügyfél haladéktalanul köteles jelezni. Ilyen jelzés hiányában a megbízás a visszaigazolásnak megfelelő tartalommal, a Társaság általi nyilvántartásba vétellel jön létre. A 12.7.1. pont értelmében a Társaság a megbízást meghatározott üzleti órák alatt fogad az ügyfelek részéről, ideértve a számlákkal kapcsolatos terhelési megbízásokat is. A 12.7.2. pont értelmében a megbízások egyértelmű ellenkező utasítás hiányában a tárgynapra vonatkozó megbízásnak tekintendők. A 12.7.3. pont kimondja, hogy a Társaság az Üzletszabályzat mellékleteként csatolt kondíciós listában meghatározott időpontig teljesíti a határnapon befogadott, illetve beérkezett megbízásokat vagy rendelkezéseket. Az ezen időpontot követő tárgynapon befogadott, illetőleg beérkezett megbízásokat vagy rendelkezéseket a Társaság a tárgynapot követő munkanapon megérkezettnek tekinti. Az ügyféllel kötött egyedi szerződések ettől eltérő időpontot is megállapíthatnak.

Az Üzletszabályzat fenti rendelkezéseinek figyelembevételével megállapítható az, hogy az ügyfél szándéknyilatkozata után annak rögzítése felperesi feladat volt azzal, hogy a rögzítés időpontja, valamint a nyilatkozaton a felperesi aláírás elmaradása a szerződés létrejöttét nem befolyásolja.

Mivel az adott kötvények vonatkozásában a visszavásárlás vonatkozó szerződéses jogviszony létrejött, ezért a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelme megalapozatlan, ezért annak elutasításának van helye. Mindezek okán az ezen kereseti kérelemhez tartozó jogkövetkezmény iránti kérelem elbírálása szükségtelen volt.

Az első fokon eljáró bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy a perindítás határidőben történt, mivel a 90 napos elévülési jellegű határidő kezdő időpontjának azt az időpontot kell tekinteni, amikor a felszámoló abba a helyzetbe kerül, hogy a szerződés megtámadhatóságát vagy a szolgáltatás visszakövetelhetőségét felismerhette, illetve az erre alapot adó okról tudomást szerezhetett. A Fővárosi Ítélőtábla egyetértett azon felperesi hivatkozással, amely szerint a felügyeleti biztos feladatköre eltér a felszámolóétól, ezért a felszámolás kezdő időpontjában a szükséges ismeretek nem lehettek a felszámoló szervezet birtokában.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 1 éves jogvesztő határidőn belül a hitelező -, vagy az adós nevében a felszámoló - a bíróság előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző kilencven napon belül és azt követően kötött szerződését, vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya egy hitelező előnyben részesítése, különösen egy fennálló szerződésnek a hitelező javára történő módosítása, vagy biztosítékkal nem rendelkező hitelező számára biztosíték nyújtása.

A Cstv. 40. § (2) bekezdése értelmében a felszámoló az adós nevében visszakövetelheti az adós által a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző hatvan napon belül és azt követően nyújtott szolgáltatást, ha annak eredménye egy hitelező előnyben részesítése és a szolgáltatás nem minősül a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak. Hitelező előnyben részesítésének minősül különösen valamely tartozás esedékesség előtti kiegyenlítése.

Mind a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára alapított kereseti kérelem, mind az ehhez képest vagylagos, a Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapított kereseti kérelem vizsgálata szempontjából elsősorban eldöntendő kérdés az volt, hogy az alperes a perbeli ügylet szempontjából a felperesi társaság hitelezőjének minősül-e.

A Cstv. 3. § (1) bekezdés ca) pontja értelmében a hitelező a csődeljárásban és a felszámolási eljárásban a felszámolás kezdő időpontjáig az, akinek az adóssal szemben jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton vagy más végrehajtható okiraton alapuló, nem vitatott vagy elismert, lejárt pénz, vagy pénzben kifejezett vagyoni követelése van.

Mivel a hitelező csakis egy már fennálló kötelem jogosultja lehet, ezért a megkeletkeztetett kötvények vonatkozásában - lejárati hiányában - az alperes a felperesi forgalmazó hitelezőjének nem tekinthető.

Ehhez képest a meg nem keletkeztetett kötvények vonatkozásában a Tpt. 12/B. § (1) bekezdése alapján nem minősülhet hitelezőnek figyelemmel arra, hogy a kötvény kibocsátójának fizetési kötelezettségét írja elő, míg a Tpt. 17. § (2) és (3) bekezdései a nem nyilvánosan forgalomba hozott, zártkörű forgalomba hozatal feltételeinek meg nem felelő értékpapír adásvételére vonatkoznak, ugyanakkor a perbeli kötvények nyilvánosan kerültek forgalomba. Mindemellett a fiktív kötvények forgalomba hozatala sérti a Tpt. 29. §-ában írtakat, ezért a felperes kártérítési felelőssége a meg nem keletkeztetett kötvények erejéig a kötvénytulajdonosok felé fennáll. Bár így a fiktív kötvények megvásárlója a felperes hitelezőjének tekintendő, a perben nem nyert igazolást az, hogy az alperes a felperes részére fiktív kötvényeket értékesített. A felszámolási eljárásban a felszámoló által a 2007. évi CXXXVIII. törvény (Bszt.) 136. § (2) bekezdés c) pontja szerinti eljáráshoz meghatározott arányszám a perben nem bírhat jelentőséggel. Az arányszám képzése ott ugyanis annak érdekében történt, hogy a felszámolási vagyona nem tartozó pénzeszközök arányát a felszámoló meghatározhassa, másrészt pedig a homogén csoportképzésre vonatkozó jogszabályi rendelkezések a perben érintett adásvételi szerződések megkötésének időpontjában még nem voltak hatályban. A **K** igazolás, valamint a ...-rendszer adataira vonatkozó szakvélemény számadatainak egymáshoz

viszonyított aránya nem lehet alkalmas az alperes kötvényeire egyediesített megállapítás megtételére. Az alperesi vitatással szemben a felperes nem igazolta, hogy az arányszám az alperessel kötött ügyletre alkalmazható, mivel az adott ügyletben az adott arányban voltak valósak, vagy fiktívek értékesített kötvények.

Mivel a fenti megtámadhatóság, illetőleg a szolgáltatás visszakövetelhetőségének feltétele egyaránt a hitelezői minőség, ezért ennek megállapíthatósága hiányában a Fővárosi Ítéltábla mind a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára, mind a Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapozott kereseti kérelmet megalapozatlannak találta.

Mindemellett a Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapított kereseti kérelem azért sem lehet alapos a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint, mert a perbeli jogügylet a rendes gazdálkodás körébe tartozik, amely megállapításnál - az alperesi álláspontot elfogadva - figyelemmel volt arra, hogy az adott jogügylet jellege számít, nem pedig annak konkrét és részletes tartalma. A felperes értékpapírokkal történő kereskedelemre vonatkozó, erre feljogosító engedélye a perbeli ügyletek megkötésekor még részben sem volt korlátozva, emellett pedig a támadott ügyletek volumenük miatt sem olyanok, amelyek a szokásoshoz képest jelentősnek, rendkívüli tranzakciónak minősülhetnének, amelyek túllépnének a felperes rendes gazdálkodásának keretein.

Mivel a kereseti kérelem a fentiek szerint nem alapos, ezért a marasztalás módjához kapcsolódóan előterjesztett felperesi fellebbezés is megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla a fent kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a hatályban volt és alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (2) bekezdés második fordulata alapján megváltoztatta, és a másodlagos kereseti kérelmet is megalapozatlannak találva a felperesi kereset elutasításáról határozott.

Az alperesi fellebbezés alaposnak bizonyult, míg a felperesi fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperesi első- és másodfokú perköltség viselésére köteles, míg a perben felmerült saját költségeit maga köteles viselni. Az alperes javára megállapított perköltséget a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alapján a 4/A. §-ában foglaltakra is tekintettel állapította meg azzal, hogy az összeg meghatározásakor tekintettel volt az eljárás során ténylegesen kifejtett és szükséges jogi képviselői tevékenységre.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 465.300 forint eljárási és 48.000 forint fellebbezési illeték viselésére, valamint az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 620.400 forint fellebbezési illeték viselésére a pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és az alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2018. október 10.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kolozs Balázs s.k.
előadó bíró

. Rápolti Barbara s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)

